גם כן בעיה

יש לך שדיים גדולים וכבדים ובעיה של כוח משיכת כדור־הארץ? ממש לא בעיה. את הולכת לבית־המירקחת הראשון, מבקשת חבילת דלתה בסט, משלמת והולכת הביתה. בבית את מתפשטת, מוציאה מהחבילה מנה אחת (שתי חתיכות פלסטר מיוחד) ומדביקה חתיכה מתחת לכל שד רענן וגיבעה רמה. עכשיו את מסתכלת בראי, לא מאמינה למראה עיניך ומייד לובשת חולצה דקה ויוצאת לרחובות העיר בקומה זקופה וגם כל היתר.

נברק באופן אישי על־ידי אחת מחברותיי כבדות־השדיים והוכרז כהצלחה. 6000 שקל לחבילה אחת של דלתה בסט, כלומר 2000 שקל לפעם אחת של זקיפות. נו... תגידו מילה.

פינת בן־יהודה

פינת בן־יהודה זוכה למיכתבי קוראים רבים. חלקם מחמאות, חלקם טענות וחלקם עצות. לשני מיכתבים אתייחס הפעם. לקורא אפרים ריבקין מרחובות, שהציע לשנות את שם הפינה ל„פינת הפנינים", מפני שלא רק בן־יהודה אחראי לחידושים בשפה, אומר שסוס טוב לא מחליפים באמצע המירוץ. לטענתך בקשר למילה מרקוע (בסקוויט), דע לך שאני רק המתווכת בעניין המילים האלה. האשמים הם אנשי האקדמיה, ואליהם תפנה את ההאשמות.

הקוראת שרית שלף מהרצליה כותבת שפומפון בעברית זה גדיל. אני תמיד חשבתי שגדילים הם השטוחים האלה של סוף השטיח, ולא העגולים ששמים על הכובעים של הילדים. אבל אולי את צודקת. ניתן לאקדמיה להחליט.

אגב, המילה של היום היא סהרון שהוא, כמובן, קרואסון.

שאו ברכה כולכם

כמעט רעב בארץ

אם אתם נוסעים מתל־אביב לעמק־יזרעאל, זקחו איתכם סנדביצ'ים. יכול להיות שהרעב כבר הגיע לארץ ורק לא סיפרו לנו עליו. אנחנו לא לקחנו סנדביצ'ים, ומנתניה התחילה הבטן שלנו לקרקר קירקורים כמו מנוע מקולקל. אומנם עברנו ליד הפנקייק של מיכמורת, אבל מי שלא סובל פנקייקים, יש לו בעיה מעניינת. אנחנו לא סובלים, אז המשכנו הלאה, מתוך כוונה לעצור במקום הראשון ולמלא את הבטן במשהו אנושי יותר ממטעמי המיטבח האמריקאי.

נסענו ונסענו ונסענו ושום דבר לא קרה. קיללנו את כל היהודים ואת כל הערבים על זה שהם לא דאגו להעמיד מיסעדות קטנות ונחמדות לצד הדרך. באמצע אחת הקללות היותר גסות עשינו ברקס וחזרנו אחורה כמה מטרים. מצד ימין עמדה לה המיסעדה של חלמי (צומת אום אל־פחם).

נכנסנו, ובשארית כוחנו הזמנו חומוס וסלט־חצילים ובירה שחורה. בביס הראשון כבר התאכזבנו. החומוס היה ברמה של מיסעדה יהודית ברחוב בן־יהודה וזה, כידוע, לא סחורה בשביל מיסעדה באום אל־פחם. אותו הדבר הסלט־חצילים. אבל כשאתה רעב אתה לא בררן, אז הזמנו גם שתי מנות של תפוח־אדמה ממולא ומרק בשר אחד. תפוחי־האדמה הממולאים היו טובים מאוד והוגשו עם הרבה רוטב, שתובל כנראה בציפורן ובעוד משהו קצת חריף. אכלתי את המנה עם שלוש פרוסות־לחם והיה כף, וכבר הצטערתי שהזמנתי לעצמי גם מרק־בשר.

אבל צער לחוד ומרק לחוד. הוא הגיע ולא נעים להחזיר. הכנסתי את הכף הראשונה של המרק לפה, ובגלל הסיבה הזאת אני כותבת לכם את כל הקטע. אין מרק־בשר כמו המרק־בשר של חלמי בכל הארץ. הכי־הכי־טוב שיכול להיות. עם כל הירקות ועם כל התבלינים ועם המון שמיר ואיזה ארבע עצמות משגעות, שאותן מצצתי במשך חצי שעה של תענוג.

אחר־כך קיבלנו קפה אמיתי על חשבון הבית. אולי בגלל זה שאנחנו נחמדים ואולי בגלל זה שכולם מקבלים את זה.

אז אם אתם נוסעים מתל־אביב לעמק־יזרעאל, קחו איתכם סנדביצ'ים, אבל כשתגיעו לצומת אום אל־פחם, תעצרו ותזמינו מרק־בשר ואם אתם כבר שם תמסרו ד"ש ממני למלצר שמחייך כל הזמן.

שוב אוכל מוכן

לשלוח את הבעל שלי לקניות בסופרמרקט זה כמו לחכות למתנות יום־הולדת. אין מושג מה יגיע.

סל המזונות האחרון שהוא הביא הכיל במיה במיץ עגבניות, מיץ פטל מרוכז דיאטטי (בטעות), חמאת־בוטנים (בשביל להגעיל אותי סופית), עגבניות סוג ב' (הוא לא יודע לבחור), ירקות מעורבים קפואים (היה במיבצע), לחם, חלב, קופסת משקה מרק מינסטרונה (רק להוסיף מים רותחים והמרק מוכן), שקית פתיתים (הוא חשב שזה אורז) ושלוש חבילות של משהו חרש לגמרי.

לקחתי את הניירות, שילמתי עבור הקפה וברחתי משם לשקט המרגיע של הבית שלי, שיש בו רק שני ילדים צועקים, טלוויזיה, מחשב, בעל וחתול.

כמעט רציתי להגיד שלא כתבתי אף מילה, אבל הנה יצא קטע.

פינת קמצן

מי שמתעקש לצלם את הילדים שלו דווקא בחופש הגדול, כדי שבעוד עשרים שנה כולם יידעו איזה ילדים יפים ורזים הם היו, כדאי לו לקנות ישר שני סרטי קודאק. מי שיעשה את זה תיכף ומייד יקבל במתנה מערכת לגו בסיסית חינם־אין־כסף. נשבעת לכם, שאילו היתה לי מצלמה גם אני הייתי קונה סרטים.

„הכל יחסי", אמר איינשטיין

שלושה ימים לפני החופש הגדול, כשיום השביתה ה־513 (אולי זה לא המיספר המדוייק, אבל זאת היא ההרגשה) התיש אותי, לקחתי בייבי־סיטר לשעתיים והלכתי לעבוד בבית־קפה. כל החברים שלי, שמתפרנסים מכתיבה כלשהי, עושים את זה לפעמים ואומרים שזה טוב מאוד. אין טלפונים, אין ילדים, אפשר להזמין קפה ולהתרכז.

מצאתי בית־קפה ברחוב בן־יהודה, כי זה קרוב לביתי. החלטתי לוותר על האוויר ועל השמש למען הפרטיות ונכנסתי פנימה. באמת היה כמעט ריק. ליד שולחן אחד ישב איש שמן וחשב. שני מלצרים ישבו ליד הבר וחיכו להזמנות. הזמנתי קפה, שלפתי את הנייר והעט וחשבתי שהרעש של המכונית בבן־יהודה זה באמת אסון לאוזניים. אבל החלטתי להתעלם. בדיוק ברגע הזה הרליק המלצר את הרדיו, כי היו חדשות. שיעים, מטוס חטוף, ייקור 900 מוצרים, שביתת־מורים ואחר־כך כל אלה בפרטי־פרטים רועשים. המלצר השני התחיל לרחוץ כוסות ואיש אחד נכנס ושאל בקול רם אם יש סיגריות. כשאמרו לו שאין הוא הודיע שבשביל סיגריה הוא מוכן לתת את אשתו (שביתה בדובקן). התפתח ויכוח קולני מאוד בין אחד המלצרים לבין הלקוח נטול־הסיגריות. בינתיים נכנסו לבית־הקפה שני זוגות אנשים שריכזו ביניהם רומנית חזקה מאוד וגם תייר אחד שלקח סנדביץ' מהדלפק והתחיל להתווכח על מחירו בצרפתית. כל אותו הזמן המשיך הרדיו לדבר והאוטובוסים נסעו והמוניות צפרו ואיש אחד (כנראה שכן שלי) ניגש אליי ושאל מה אני עושה כאן, ואם אפשר לשבת לידי והוא בכלל לא חיכה לתשובה.

בערב כולנו אכלנו חביתה ולחם ועגבניות ואחר־כך עשינו שיחה בקשר לדברים שהוא הביא ומה אפשר לעשות איתם, וכך התגלה שהשקיות של הדבר החדש הן של חתיכות בשר מצופה בפרורי־לחם, שכל מה שצריך לעשות להן זה להכניס אותן לטוסטר־אוון ל־7־8 דקות והאוכל מוכן. יש שניצלים כאלה קטנים, יש משהו שנראה כמו טבעות־בצל, אבל הוא בשר, ויש כדורי־בשר, לפי הטעם — הכל מבשר־הודו. לפני שהספקנו להחליט עם מה הכי כדאי להגיש את זה, באו אלינו קצת אורחים, אז חיממנו את כל כיבודי־הזהב (זה השם) והגשנו אותם עם קצת דושב שהוכן ממיונז, שתי כפות שמנת חמוצה, הרבה שום כתוש ושמיר קצוץ. היה נהדר. בשבוע הבא אני שולחת את הבעל שוב לקניות. צריך פיס בחיים, לא?

התנצלות כפולה

תראו איזה צרות גדולות יכול לעשות קוצו של יוד. בהצעת השידוכין של כפיר, הדוברמן של פרדריקה סגל, נפלה טעות חמורה במיספר־

הטלפון. מיספר הטלפון להצעות צריך להיות 03־824575, ולא כפי שנכתב בטעות בפעם הקודמת.

אני מתנצלת לפני כפיר ולפני פרדריקה, ובמיוחד אני מתנצלת לפני המישפחה שאת מיספר־הטלפון שלה מסרתי בטעות.